

דם ואש בשערי הכנסת

פעם בחמש שנים יש לצלם מול. לשם כך יש צורך שיהיה לו גם אומץ לב. לצלם העולם הזה שצילם תמונה זו לא חסרו שתי התכונות. הוא היה היחיד שהעזו לצלם באמצע מאבק הדמים בין מפגיני חרות והשוטרים. בשעת הויכוח על השילומים. הוא גילה תוך כדי כך גם את האמת: שהשוטרים הם שפתחו במעשי האלימות. תמונות אלה עוררו הד עולמי גדולי העיתונים בעולם פנו אל העולם הזה, ביקשו להשאל להם את התמונות. האם היה הובר כדאי לצלם, שספג מכות הגונות, בכה בעשן המדמיע, איבד כמה מבשירים? הצלם אומר: כן.

קצת משוגע

נכון, זו תמונה משוגעת. היא צולמה עליידי מערכת משוגעת. האמת היא שהתאהבנו קצת בטאלי ביטי, שהביא אז לארץ את להקתו טרופיקאנה. החלטנו ששום צילום שיגרתו אינו יכול להביע את רוח הריקוד. אמרנו לביטי: השתולל 'כאחת-נפשן'. הוא עשה זאת, בהשתוללות כללית של איבוד חושים נעו הרקדנים על הבמה. כשהצלם מצלם ללא כל תכנית. לבסוף נטלו הכתבים את התמונות, חיברו אותן בסידרה שנראתה להם, כתבו להן סיפור — ריקוד שלם שלא נרק, מימיו. אמר הוא: חבל שלא המצאתי את הריקוד הזה בעצמי.

האם היא מדבקת?

יום אחד דועמד העולם הזה בפני בעיה ממדרגה ראשונה. בירושלים קיים בית-חולים לחולי צרעת. כל הדואג לנפשו רחק מהם. אחיות נוצריות זרות טיפלו במצורעים היהודיים, כי כמעט שום אחות יהודיה לא הסכימה לקבל על עצמה את הסיכון המדומה. אולם הרופאים טענו שהצרעת אינה מדבקת כלל, ושכל הענין אינו אלא פחד טרום-היסטורי. איך מוכיחים זאת לקהל הרחב? פשוט מאד: שולחים כתב וצלם לבית-החולים. אם כעביר כמה שבועות ניכרים בהם סימני צרעת, סימן שההנחה היתה מוטעית. הצלם היסס רגע, הסכים. אשתו היססה יותר מרגע, אבל גם היא הסכימה. התוצאה: רפורטז'ה סנסציונית למדי על חיי המצורעים, ואחד השרותים שהעולם הזה זכה לתת לענין אנושי גדול. מה דחך על תפקיד העתונאי?